

SZEGED

A Város folyóirata

24. évfolyam 5. szám

2012. május

A TARTALOMBÓL:

SZEGED NAPJA
„KLEBELSBERG ÜZENETE”
ÚJSZEGEDI PANTHEON
IN MEMORIAM

Ára: 250,- Ft

A tehetség utat tör magának

BOBANJ REBEKA – SZEGEDRŐL AZ OPERAHÁZBA

A szabadkai születésű Bobanj Rebeka operaénekes az SZTE Tehetségpont keretében működő Sófi József a Szegedi Tehetségekért Alapítvány első olyan hallgatója volt, aki művészként nyerte el a kuratórium fődíját. A fiatal énekesnő fényesen beváltotta a hozzá fűzött reményeket.

– Szabadkán születél, hogyan élted meg ott az indulásod?

– Egyfajta kényszernek éltem meg a kezdeteket. Már hétévesen versenyekre jártam, és tele voltam félelemmel, lámpalázzal. Éreztem, hogy sokat várnak el tőlem, teljesítenem kell, de akkor még jobban érdekelték a játékok, a barátnők... Édesapám azonban nem adta fel. Bátorított, versenyekre vitt, és egyre inkább beleléptem a mindennapi gyakorlások mókuskerekébe. Népdalok, néptánc, táncdalok – mindenben versenyeztem és díjakat vittem haza. Édesapám mindig ott volt mellettem.

– Szeged következett, miért?

– Én magyarnak születtem. Anyanyelvem magyar. Miért tanultam volna szerb nyelven egy olyan egyetemen, melynek az volt a híre, hogy tele vannak gyöngye osztályzatokkal a diákok, és sokan megbuknak? Nem éreztem azt, hogy ez a közeg hozzájárulna a fejlődésemhez. Kiderült az is, hogy mivel egészségügyi középiskolát végeztem, szinte tantárgyanként kellene a felvételi előtt levizsgáznom, és hogy nagyon nehéz, valamint sokba kerül. Csalódottságomat az is fokozta, hogy 25 évesen még utazási költségben sem segítettek volna, nemhogy ösztöndíjban. Így maradt Szeged. Nem ismertem az ottani tanárokat, feltételeket. A felvételire egy év alatt készítettem fel Heródek Éva és az általa ajánlott Andrejcsik István, akinek ezért örökké hálás leszek. Úgy énekeltem a felvételin, mintha az életem függne tőle. Azonnal fel is figyeltek rám, és csodálatos volt, mikor megtudtam, hogy felvettek, ráadásul állami támogatással. Soha nem felejttem el ezt Magyarországnak, ráadásul 2011-ben állampolgárságot is kaptam.

– A Liszt-díjas Temesi Mária tanítványaként végeztél, milyen tanárnak ismerted meg őt?

– A sikeres felvételi után Temesi Mária lett a tanárnóm. Mint minden új kapcsolatnál, legyen az baráti, vagy tanár-diák viszony, nekünk is idő kellett, amíg összeszoktunk. Édesapám tanítása szerint, amit alaposan megjegyeztem – „A tanárnak mindig igaza van” –, alázattal és tisztelettel fogadtam minden instrukciót, tanácsot, utasítást a tanárnőtől. Miután jobban megismertem, könnyű volt megszeretnem. Nagyon tetszett a jelleme, az a tekintély, amellyel tanított, a tanszékvezetői munkáját végezte, miközben tele volt szeretettel és alázattal. Nem ismert akadályt, amit kitérített maga elé, el is érte. Egy idő után azt kezdtek mondogatni a csoporttársaim, hogy kezdek rá hasonlítani. Rájöttem: ezen a pályán vagy harcolsz, vagy meghalsz. Nincs köztes út. Magasra tettem magamnak a mércét, és tudtam mindig mindenütt a legjobb formámat kell mutatnom, és ebben segített nekem a tanárnóm.

Csendes, visszahúzó szegénylős diákként indultam, és mire befejeztem az egyetemet, kinyíltam. Szinte ellentéte lettem an-

nak, aki voltam. Bátorság és határozottság költözött a félelem és a határozatlanság helyére, elszántság és erő a szégyenlőség helyett.

Rengeteg fellépés, több verseny, zenekari gyakorlat, több főszerep, lehetőség követte egymást – a tanárnő egyengette az utamat. Ezek a fellépések hozták magukkal az újabb kapcsolatokat, tévéserepléseket és ösztöndíjakat. A lámpaláz szinte eltűnt, és amikor kilépek a színpadra, erős jellem, egy harcos áll elő.

– Jöttek a fellépések, a díjak, így például a Simándy-énekversenyt. Hogyan élted meg a fejlődésed?

– Hozzáállásom mindig olyan volt, mint egy szivacs. Beszívtam minden tudást, amit csak lehetett. Idővel egyre inkább felismerem, miben vagyok jó, és miben kell még fejlődnöm.

Hatalmas munka volt például, mikor rászántam magam az egyik nyáron, hogy minden áriámat betanuljam egyenes gerinccel. Ekkor kinyíltak a magasságaim. Máskor a tükör előtt gyakoroltam, hogy kiküszöböljek minden felesleges arcmozgást és látványos izommunkát, hogy a közönség ne lássa rajtam a technikát előadás közben. Ma is mosolygom, amikor az egyik koncert után Andrejcsik István ezt mondta nekem: „Csodálatos a hangod, amikor becsukom a szemem, de amikor kinyitom, úgy énekel, mint egy ló!” Mindenki nevetett rajtam, de én nagyon komolyan vettem. Egy helyén való kritika és egy jó befogadó szív és jellem által ki tudtam javítani a hibáimat, és mai napig odafigyelek, hogy miben lehetek még jobb.

– Olyan elismert szakembereknél tanulhattál, mint Toronykőy Attila, Pál Tamás, vagy Laki Krisztina.

– Toronykőy Attila egy csoda volt, mikor megjelent egyetemünkön. Őt is Temesi Máriának köszönhetjük, jobbnál jobb tanárokat szervezett be a nevelésünkbe. Rengeteget tanultam a rendező úrtól. Pontosan tudta, kiből mit formáljon és kinek milyen szerep való. Kedves és határozott tanítási módszere mély tiszteletet váltott ki bennem. Célom mindig az volt, hogy sohase legyek egy azok közül, akikből okkal kiábrándul, mert nem veszik elég komolyan az óráit. Pál Tamástól is sokat tanultam, bátorított és több szerepet is átvettünk együtt. Laki Krisztina két alkalommal is volt kurzust tartani az egyetemünkön. A tehetségemet elismerte, és sok mindenre felhívta a figyelmemet, hogy miben tudnék még jobb lenni. Minden tanáromnak hálás vagyok. Szívemben őrzöm, mint a legértékesebb kincsek egyikét, azt a tudást, amit tőlük kaptam.

– Még hallgatóként nyerted el első zeneművészeti karos hallgatóként az SZTE Tehetségpont részeként működő Sófi-alapítvány fődíját – egy kuratóriumi dicséret és egy különdíj után –, milyen ösztönzést jelentett ez számodra?

– Én úgy gondolom, nincsenek véletlenek. Mindig minden kapcsolódik egymáshoz: az, hogy gyermekkoromat nem tudtam szabadon megélni, majd egy tönkrement házasság után, 25 évesen felvételiztem, és hogy Temesi Mária növendéke lettem, a bennem lévő elszántság kifejlődése, az erős jellem kibontakozása, Istenbe vetett hitem – ezek mind-mind hozzásegítettek az eredményekhez. A sok küzdelem, odaszánás, szorgalom, fellépések gyümölcse a fődíj, mellyel megtisztelt a Sófi-alapítvány. Nagy öröm volt számomra, hogy karunkon elsőként kaptam ekkora elismerést a munkámra, és egyben nagyon nagy felelősség, mert ezt tovább kell tudni vinni, és még jobb eredményeket elérni.

– Szeretnél-e majd te is tanítani, illetve a tehetségeket felkarolni úgy, ahogy a Tehetségpont is teszi?

– Örömmel tanítok. Gyakran jönnek hozzám tanácsért, véleményért és ilyenkor meghallgatom ezeket az énekeseket, és elmondom, mi az, ami engem hozzásegített az eredményhez. Hivatásszerűen azonban most nem fér bele az életembe a tanítás. Majd talán később, mikor kiéltem magam az operaszínpadokon, és bejártam a világot.

– Az ország hamar kinyílt számokra, felléptél például a Művészetek Palotájában – amelynek különdíját is magadénak tudhatod –, de több színházban is. Hogy lesz valaki „megbívbító” operaénekes, hogy kerül be a neve a szakmai köztudatba?

– A tehetség utat tör magának. Szorgalom, alázat és sok-sok befektetés, valamint egyre több kapcsolat kellett hozzá. Ezek közül hadd említsek csak egyet! Budapesten néhány éve alakult meg a Művész Szimfonikus Zenekar, Gulyás Nagy György karmester vezetésével. Nagyon sokat énekeltem velük. Rengeteg rutint szereztem náluk, és velük bejártuk Magyarországot. Több csoporttársamnak is ajánlottam őket, elmondtam, hogy nem sok pénz van belőle, sőt többször nekem kellett fizetnem az útiköltséget is, de megfizethetetlen az a rutin és tapasztalat, melyet egy karmesterrel és zenekarral való gyakorlás által egy énekes kaphat. Egyetlen énekes sem jött velem. Én pedig szorgalmasan jártam fel Pestre egyedül. Egy énekes nem engedheti meg magának, hogy kihagyjon egy ilyen lehetőséget, ha sikeres pályát szeretne. Tudtam, miután meglesz a megfelelő rutin és a nevem ismerősen cseng egyre több szakmabeli számára, előbb-utóbb a nagyobb fellépések is követni fognak. Nincs aratás vetés nélkül – és igazam lett.

– 2011-ben felkérést kaptál a Magyar Állami Operaházban, Puccini Bohémélet című operájában Musette szerepére. Olyan véleményeket lebetett ballan az alakításodról, hogy az bármelyik színpadon megállná a helyét, a „szegediek üdvöskéjének”, „világra szóló tehetségnek” nevezték. Kibívbást jelentő, vagy alapvetően gyakorlatnak számító szerep volt?

– Boldog voltam a Magyar Állami Operaház falai között. Mindenki szeretettel fogadott. Ami igazán kihívást jelentett számomra, az az volt, hogy alig kaptam néhány próbát. A karmesterrel, Török Gézával két nappal az előadás előtt ismerkedtem össze. A rendezést elküldték DVD-n, és onnan kellett megtanulnom az orosz-lánrészét. Nem volt egyetlen zenekari és nagyszínpadi próbám sem. A felvonásom előtt kaptam két percet, hogy bejár-

jam a színpadot és tudatosítsam magamban a színpadi viszonyokat. Hogy az áriám közben ki lesz az a zenész és a festő, akinek intenem kell, azt sem tudtam. Nem is láttam még őket soha. Úgy éreztem, bedobtak a mélyvízbe. Vagy meghalok, vagy megcsinálom. Nem volt választásom.

Elkezdődött a visszaszámlálás és egy kis szobácskában a színpadon vártam a szereplők koccintását és azt a részt, ahol nekem kacagva, feltűnést keltően kell belépnem a jelenet közepére. Bevallom, ez a helyzet kiélezte bennem az izgalmakat, de ugyanakkor élveztem is. Amikor kiléptem a színpadra, röpké néhány másodperc alatt Musette alakultam, és élveztem a színpad minden pillanatát. Nem érdekelt, hogy ki a festő és ki a zenész, csak intettem és előálltam.

– Hogy összegeznéd, mennyire nehéz az énekművészek pályakezdése?

– Sok jó énekes van. Egy-egy lehetőségre kétszázán is jelentkeznek. A legjobbak között is a legjobbnak kell lenni ahhoz, hogy ne ragadjunk le egy vidéki színházban. Egy idő után az ember bármit megunhat, ha nincs benne izgalom, fejlődés. Ezért döntöttem úgy, hogy Németországba költözöm. Örömmel vállalom fellépéseket Magyarországon, de közben építkezem külföldön is. Izgalmakat akarok, minél több tudást elsajátítani, jobbnál jobb rendezőktől, karmesterektől.

– Hogy néz ki a közeli jövő?

– Április 20 óta május 19-ig a debreceni Csokonai Színházban éneklek nyolc előadáson keresztül újra Musette szerepét a Bohéméletben olyan nagyszerű énekeskollégákkal mint például Balczó Péter, Cseh Antal, Nyári Zoltán, Szalai Ágnes, Palerdi András, Kis András, Molnár Levente. A rendező a francia Nadine Duffaut, Kesselyák Gergely és Somogyi-Tóth Dániel vezényel. Idén indulok két nagy megmérettetésen: a hollandiai Hertogenbosch és a Müncheni Nemzetközi Operaversenyen is.

– Tehetségedet Istentől kapott talentumként éled meg, amit igyekszel minél inkább gyarapítani, nyilván, sokban segített neked, kitartást, erőt adott a bit.

– Természetesen. Alapvetően: Isten nélkül semmi vagyok. Mindent Tőle kaptam és mindenre Ő adta az áldást. Ezért hiszem, semmi sem lehetetlen nekem, mert Jézusban mindent nekem adott. Mózes ötödik könyvének 28-dik fejezetébe kapaszkodom: „Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak a te Istenednek szavára... reád szállnak mindez áldások... áldást parancsol melled az Úr, és mindenre, amire ráteszed kezedet.”

NÉVJEGY

Bobanj Rebeka (1981) Szabadkán született, a szabadkai Zeneiskolában Baráth Emília és Heródek Éva kezei alatt tanult éneket és zongorát, a szabadkai Egészségügyi Középiskolában érettségizett 2000-ben. 2011-ben az SZTE Zeneművészeti Karán énekművész-tanár szakon szerzett diplomát Temesi Mária tanítványaként. Hangfaja drámai koloratúr szoprán. 2008-ban megkapta a Nemzetközi Simándy József-énekverseny harmadik díját. Elnyerte többek közt a Parsifal Alapítvány, a Művészetek Palotája, a Szegedért Alapítvány és a debreceni Csokonai Színház különdíját. 2008-ban Köztársaság Ösztöndíjat kapott, 2011-ben a Sófi-alapítvány egyik fődíjasa volt. Több alkalommal is részt vett a Nemzetközi Miskolci Operafesztiválon, valamint a Kolozsvári Operafesztiválon. 2011-ben felkérést kapott a Magyar Állami Operaházról Musette szerepére. Eddigi szerepei: R. Korsakov: Sadko – Volhova, Mozart: Loca del Cairo – Celidora, Mozart: Die Zauberflöte – Königin der Nacht, Ravel: L'enfant et les Sortilèges – La Princesse, Rossini: Il barbiere di Siviglia – Rosina, Puccini: La bohème – Mimi, Musette.

– A sok eredmény ellenére tehat mégsem első a karrier...

– A hit áll az első helyen az életemben. A család fontosságát pedig egyetlen karrier sem nyomhatja el. Nincs annál jobb, mikor hazaérve megnyugvást találok férjem és gyermekeim társaságában. Nem követem azon énekesek példáját, akik feláldozták a családot, és minden mást a karrier oltárán. A gyümölcseik jól láthatók: magány, kiégettség, öngyilkosság stb. Hiszek a sikeres pályában úgy is, hogy mellettem ott van a családom: szeretetre méltó férjem és két gyönyörű gyermekem.

Arany Mibály